

L'OCELL DE LA FELICITAT

Adaptació del conte tibetà feta pels alumnes Eric, Nizar, Rocio i Silvestre de 1r de l'ESO de l'IES de Terrassa.
Curs 2011/2012

Al Tibet hi havia una vall on no creixia mai l'herba ni les flors; la terra era dolenta i no donava fruits.

Les persones que hi vivien estaven tristess i tenien fred i gana.

L'avi més gran del poble deia que la felicitat havia marxat darrere dels ocells.

Wangjia era un nen pastor que no tenia família i vivia amb l'avi.

Un dia l'avi es va posar molt malalt i abans de morir li va dir:

—Agafa la ploma que et dono i vés cap a l'est a buscar l'ocell i la hi tornes. Així sabràs què és la felicitat.

Wangjia va caminar cap a les muntanyes, en direcció al punt on sortia el sol. En una paret del camí va veure un gegant amb una gran barba negra que li va dir:

—Atura't! Si continues, les pedres del camí es convertiran en punxes i et trencaran les sabates.

Les pedres del camí li van trencar les sabates i li van tallar les plantes dels peus, li sortia sang, però Wangjia va continuar caminant de genolls i amb les mans.

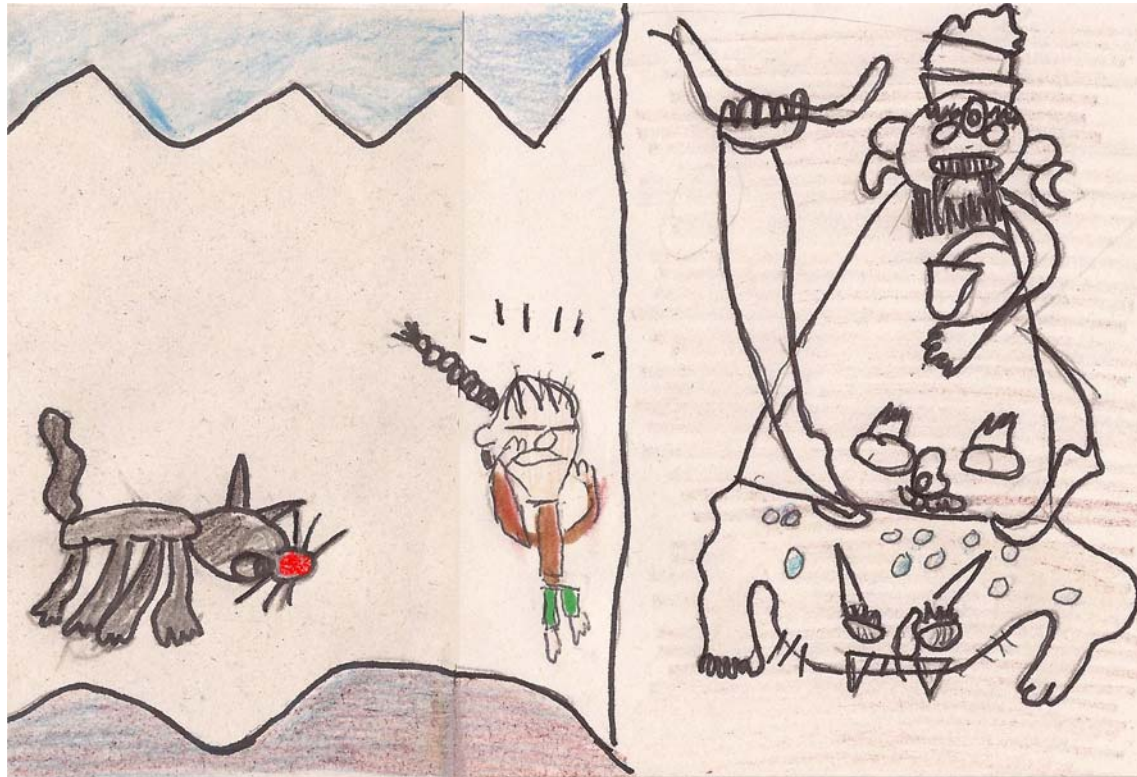
Havia de complir la promesa que havia fet a l'avi!

En Wangjia va trobar un segon gegant pintat a les roques amb els cabells vermells que li va dir:

—Atura't! Si continues et quedaràs sense menjar!

Wangjia va continuar caminant per trobar l'ocell de la felicitat. El gegant va bufar i el vent es va emportar la bossa d'en Wangjia.

En Wangjia cada dia estava més prim. Va trobar un tercer gegant pintat a les roques amb barba blanca que li va dir:

—Atura't. Ets molt tossut però, si continues, et quedaràs cec.

Wangjia li va dir que volia trobar l'ocell de la felicitat i el gegant li va tancar els ulls.

En Wangjia tenia set, gana i fred i no veia res, però va continuar caminant cap a l'est, cap on el sol l'escalfava.

Estava tan cansat que va parar al mig del camí i es va posar a plorar.

En una ventada, la ploma se li va escapar de les mans.

La ploma va volar fins a l'ocell que, content de tornar-la a tenir, li va dir:

—Gràcies a tu, torno a ser l'ocell de la felicitat.

Les ferides d'en Wangjia es van curar, va recuperar les forces i va obrir els ulls:

—Ets l'ocell de la felicitat! Quina alegria!

L'ocell li va explicar:

—Fa molts, molts anys, la gent del poble em van tancar en una gàbia. Em vaig escapar i el teu amic em va agafar una ploma. Era lliure però estava trist perquè em faltava la meva ploma. Però ara estic molt content! Anem cap al poble!

L'ocell va volar i volar fins al poble. Per allà on passava creixia l'herba, els rius s'omplien d'aigua, els arbres florien i la gent estava contenta.

En Wangjia reia d'alegria. Ja sabia que era la felicitat!

FI